

Emelkedjünk fel mi is a mennybe menő Jézussal!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostol a Thesszalonikabeliekhez írott levele 1. fejezetének a 2.-tól a 10. verséig a következőképpen:

„Hálát adunk Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor megemlékezünk rólatok imádságainkban, mert szüntelenül emlegetjük a mi Istenünk és Atyánk színe előtt hitből eredő munkátokat, szeretetből jövő fáradozásotokat és a mi Urunk Jézus Krisztusba vetett reménységetek állhatatosságát; mivel tudjuk, Istentől szeretett testvéreink, hogy választottak vagytok. Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdeketekben, ti pedig a mi követőinkké lettetek, és az Úréi, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömeivel fogadtátok be az ígét. Példává is lettetek minden hívő számára Makedóniában és Akhájában, mert töletek terjedt tovább az Úr beszéde, de nemcsak Makedóniába és Akhájába, hanem mindenhová eljutott a ti Istenbe vetett hitetek híre. Szükségtelen is erről bármit mondanunk, mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok, és hogyan fordultatok a bálványoktól Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, és várjátok a mennyből Jézust, az ő Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.”

Urunk, mi sokszor olyan elhagyatottnak érezzük magunkat.
Emelj minket magadhoz a Te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Salamon király – miután felépítette Jeruzsálemben a templomot – odaállt az Úr oltára elé, és ezt kérdezte: **„De vajon lakhat-e Isten a földön? Hiszen az ég, sőt az egek egei sem fogadhatnak magukba téged, hát még ez a ház, amelyet építettem?”** (1Kir 8,27) Ugye hogy mennyire igaza volt a bölcs Salamonnak? Isten – aki maga Teljesség – nem szorítható be egy bálványba, egy szoborba, vagy bármilyen földi építménybe. **És mégis... Isten, a földre küldte az egyszülött Fiát, Jézust**, „aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt.” (Fil 2,6-7). Isten tehát **megajándékozott minket azzal, hogy** – ennek a lehetetlensége ellenére – **mégis lakott itt e földön**. Mert Isten irántunk érzett szeretete és törődése akkora, hogy megtesz mindent a mi javunkra. Olyannyira, hogy Isten Fia, Jézus „megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig – mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Fil 2,8-11). **Mikor és hogyan magasztalta fel Isten Jézust mindenek fölé? Éppen ma, akkor, amikor Jézus „felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbára ült”** – ahogyan hallottuk az oltár előtt felolvasott igében (Mk 16,19b). **Onnan jön el ítélni élőket és holtakat, mert ő a királyok királya, a világ örök ura, a Pantokrator.**

Itt hagyott-e minket Jézus azzal, hogy elment tőlünk a mennybe? Úgy kell-e állnunk, kővé meredve nekünk is, mint az apostoloknak, akiknek a két angyal – emlékeztetnünk erre az Apostolok Cselekedeteiből – ezt mondta: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? (ApCsel 1,11). Vagy igaza lenne-e azoknak az idős néniknek, akik régebben a „Krisztus győz, Krisztus uralkodik, Krisztus parancsol” imádságot (latinul: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat) „magyarosítva” úgy mondták, hogy „Krisztus nincs itt, Krisztus nem lát, Krisztus nincs tehát...”?

Nem!! Nem hagyott itt minket Jézus. Paradox módon – ennek éppen az ellenkezője igaz. **Akkor, amikor itt járt az Jézus a földön, az Ő fizikai valóságában túl távol volt azoktól, akikkel egy korban élt** – példa és bizonyosság erre az, hogy Jézust keresztre feszítették, és hogy az apostolok maguk is mind-mind szerte-szétfutottak, amikor Jézust elfogták. **Most viszont Jézus közel van hozzánk – lelki jelenlétében – és az úrvacsorában is.**

Kinek lehet nagyobb hatása? Egy lelkésznek, aki gyönyörű igehirdetéseket tart, és emiatt a templomába négyszázan járnak rendszeresen – vagy egy remetének, aki egy barlang mélyén csendben imádkozik? „Hát micsoda hülye kérdés ez? Hát persze hogy a lelkésznek!” **Kinek lehet nagyobb hatása? A földön élő Jézusnak, aki vándorol városról városra és sok-sok ezer emberrel találkozik, vagy a mennybe ment Jézusnak, aki fizikai valóságában már nem találkozik senkivel?** – Ugye hogy itt már el lehet kezdeni gondolkodni a válaszon? A mennybe ment Jézus emberek milliárdjaira tud hatni – pontosan azért, mert nem köti már a fizikai korlát, hogy emberi valóságában is találkoznia kelljen velük mindannyiukkal. Lehet, hogy így van ez a remetével is? Ne becsüljük le az imádság erejét!

Vajon mi történe akkor, ha Jézus itt és ma megint megjelenne testi valóságában közöttünk? A korábbi gyülekezetemben az ifik ezt válaszolták erre: Minden harmadik nap lelőné valami hülye, csak azért, hogy megnézzze, hogy vajon megint feltámad-e? **Ugye kezdjük már átérezni azt, hogy nem cserbenhagyás, hanem az isteni bölcsesség gyönyörű kiteljesedése volt az, amikor Jézus a mennybe ment?**

Még két kérdésre fogok válaszolni a mai igehirdetésben. Az első az, hogy mit tegyünk, mit tehetünk abban a helyzetben, amikor Jézus már a mennybe ment? A záró kérdés pedig az lesz, hogy mi a következménye annak, hogy Jézus a mennybe ment?

Mit tegyünk, mit tehetünk abban a helyzetben, amikor Jézus már a mennybe ment? Szent Ágoston válasza erre az, hogy „**Jézus mennybemenetelét úgy kell, hogy ünnepeljük, hogy vele együtt mi is felemelkedünk.** Nem büszkeségből, hanem alázattal. Ha mi emeljük fel magunkat – leesünk. Ha Ő emel fel minket – fennmaradunk.” **Kérünk és hagynunk kell tehát, hogy Jézus felemeljen magához. Az utóbbi nem is olyan egyszerű...**

Miről szól a mai igénk? Mi történt Thesszalonikában? Thesszalonika a kelet és a nyugat közös útján feküdt. Kikötőváros volt, ahol gurult a pénz. Az erős borok, a szomjas vágyak, a cifra rongyok és az olcsó életű emberek világa volt. Egyszer három férfi: Pál, Szilász és Timóteus menekült oda Filippiből. Három idegen, egy idegen városban – három szombaton át. Istennek elég volt ennyi is... Hiába lázadt fel a város, hiába kellett Páléknak újra menekülniük, Jászón házában megmaradt egy mag, amelyik minden nehézség ellenére kitartott a hitben, és ahogyan Pál apostol levele, az egész Újszövetség legkorábbi irata írja, az egész görögség példájává vált.

Miben mutatkozott meg a Thesszalonikaiak hite? A hitükből munka fakadt, a szeretetükből fáradozás lett, és a reménységük kitartott minden nehézségben. Ha hit csak reménykedik – és nem dolgozik, ha a szeretet megmarad a saját magukba bezáródó érzelmek szintjén – és nem lesz belőle leleményes fáradozás másokért – ha a reménység pedig a dicsőségre vágyódik, és a szenvedést elutasítja – akkor egyik sem volt jó semmire. Kérjünk tehát saját magunknak *munkás* hitet, *fáradozó* szeretetet és *kitartó* reménységet! Merthogy az apostolok sem tudták, hogy a mennybemenetel után hány nappal érkezik meg majd a Szentlélek, és az majd pontosan mi a csudát is fog jelenteni. Elképesztően nehéz tíz nap volt az utolsó tíz nap. Nekünk is voltak – és lesznek is – ilyen tíz napjaink. Tartsunk ki bennük!

Példák lettek a Thesszalonikaiak az egész görögországban. Példának lenni nem is olyan egyszerű... Hadd mondjak erre egy történetet Gandhiról. Egy anya elhozta a fiát Gandhihoz: „*Mondja meg neki, hogy ne egyen cukrot!*” Gandhi egy pillanatra megállt, majd ezt mondta az anyának: „*Hozza el majd két hét múlva.*” Két héttel később az anya elment újra. Gandhi ezt mondta a gyerekeknek: „*Ne egyél cukrot!*” Az anya megkérdezte: „*Mondja, miért kellett erre a mondatra két hetet várnunk?*” Gandhi válasza: „*Asszonyom, két héttel ezelőtt még én is ettem cukrot...*”

Eljutottunk a záró kérdéshez. **Mi a következménye annak, hogy Jézus a mennybe ment?** Folytassuk az angyalok válaszát az apostoloknak a mennybemenetel után: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe” (ApCsel 1,11). **A távozó Jézussal már az érkezőt várjuk. Jézus kinyitotta a számunkra a menny kapuját, amely már soha nem záródik be. A velünk élő Jézusban már itt a saját jövőnk.** Mert Jézus ezt kérte az Atyától a János szerinti evangélium főpapi imádságában: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok” (Jn 17,24). Jézus felemel minket magához, Isten jobbára – ahogyan Ágoston is mondta. Mi segít nekünk, hogy képesek legyünk hagyni magunkat, hogy felemeltessünk? A Szentlélek. Ahogyan Jézus mondta az apostoloknak: „mert erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld végső határáig” (ApCsel 1,8).

Kedves Testvéreim! Váljon bennünk bizonyossággá az, amit Pál apostol írt a Filippibelieknek, hogy aki elkezdte bennünk a jó munkát, be is végzi azt (Fil 1,6). **A hit munkálkodásával, a szeretet fáradozásával és kitartó reménységgel kérjük és fogadjuk be a Szentlélek erejét, hogy megláthassuk a menny számunkra kinyílt kapuját – és a biztos jövőnk a megélt jelenünk lehessen. Ámen.**